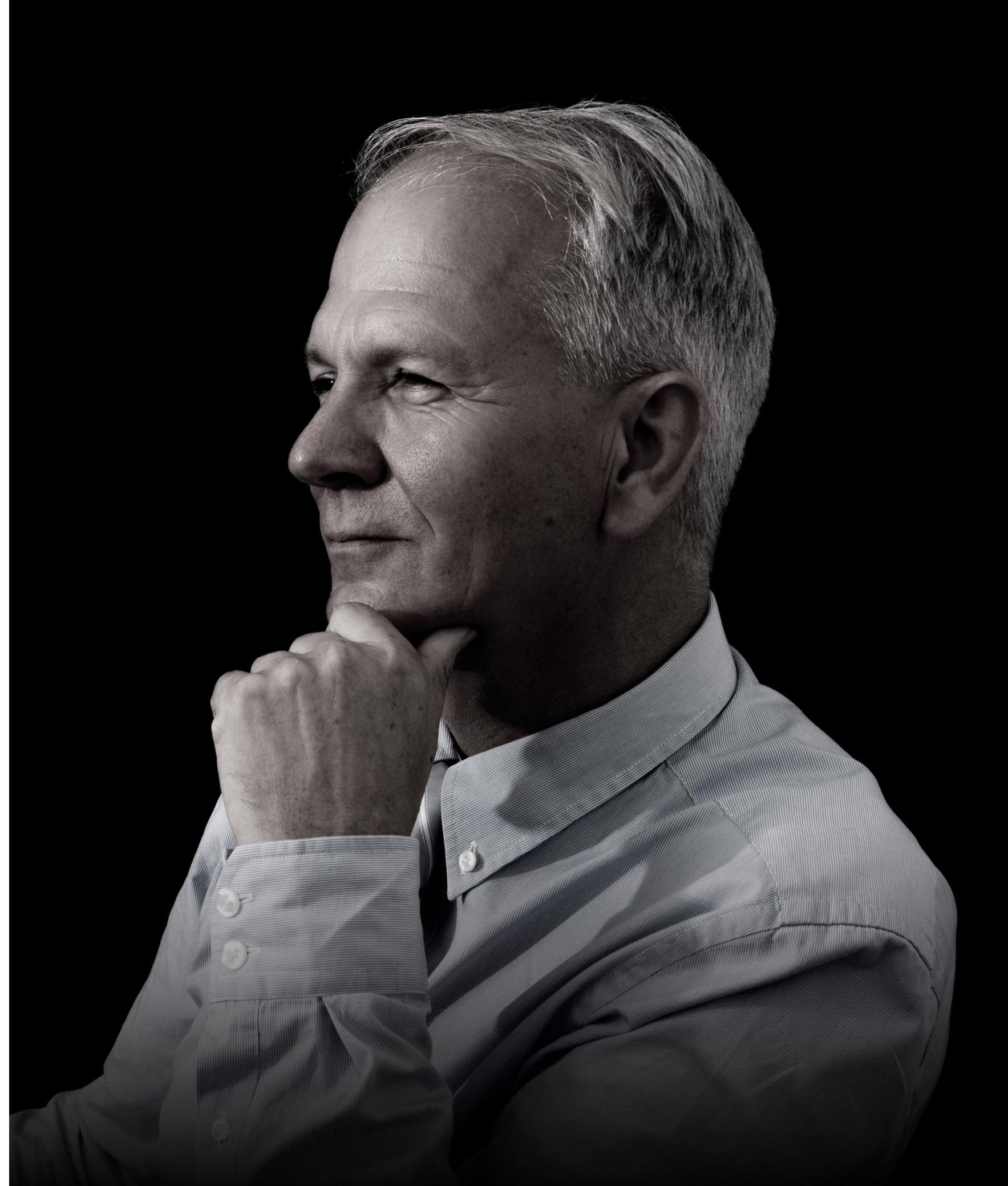

DRS. LEO BIL AAG

Directeur sociale zekerheid Acture

Financiële prikkel activeert werkgever

Waar de inkomensverzekeraars minister Asscher een jaar extra vroegen, heeft VSZ als assuradeur een volledig private oplossing bedacht die het verzekeren van WGA-vast en WGA-flex, risicomanagement en uitvoering van de sociale zekerheid – waaronder verzuimbegeleiding en uitbetaling van de uitkering – volledig met elkaar integreert.

V

SZ staat voor Verzekeren Sociale Zekerheid. De assuradeur is in 2012 opgericht en realiseert verzekeringsoplossingen binnen de niche van sociale zekerheid. Binnen deze verzekeringsoplossingen is de dienstverlening van private uitvoerder van de sociale zekerheid Acture geïntegreerd. Hierdoor biedt de combinatie VSZ en Acture het intermediair de mogelijkheid om zowel het risico beheersen (schadelast- en re-integratiedienstverlening) als het risico dragen (verzekeren) in zijn inkomensadvies te combineren.

Leo Bil trad vorig jaar toe tot de directie van Acture. Als directeur sociale zekerheid geeft hij invulling aan de uitbreiding van de dienstverlening van Acture op het gebied van Ziektewet en WGA. De van huis uit actuaire was daarvoor werkzaam als Manager Health Management Consulting bij Mercer Benelux en hij bekleedde diverse functies in het verzekeringsbedrijf, onder andere als directielid van Achmea inkomensverzekeringen. Hij is de architect van de nieuwe WGA-propositie waarvoor VSZ op dit moment samen met een aantal verzekeraars het risicodragerschap onderzoekt. Een propositie waarin risicomangement en uitvoering sociale zekerheid – waaronder verzuimbegeleiding en uitbetaling van de uitkering – én het verzekeren van WGA-vast en WGA-flex (12-jaars), samen komen.

Terughoudend

Op 1 januari 2017 krijgen werkgevers de mogelijkheid om voor de totale WGA-lasten (WGA-flex en WGA-vast) eigenrisicodragers te worden. De samenvoeging van de huidige WGA-vast- en WGA-flexregelingen (Ziektewet) tot één WGA-regeling werd eerder dit jaar met een jaar uitgesteld. Dat deed de minister op verzoek van de verzekeraars die aangaven meer tijd nodig te hebben. De verzekeraars zijn na het WIA-debacle erg voorzichtig geworden en willen meer tijd om een goede inschatting van de risico's te kunnen maken.

Inkomensverzekeraars hebben volgens een analyse van DNB tot en met 2013 gezamenlijk 1,6 miljard euro verlies geleden op WIA/WGA gerelateerde verzekeringsproducten. Volgens de toezichthouder zijn opportunisme, gebrekkige datakwaliteit en moeizame communicatie met het UWV hiervoor de belangrijkste oorzaken geweest. Hierdoor zijn verzekeraars zeer terughoudend geworden in het ontwikkelen van producten

voor nieuwe risico's als de privatisering van de Ziektewet. Een aantal verzekeraars heeft de markt voor inkomensverzekeraars zelfs helemaal de rug toegekeerd.

Alles binnen één product

Waar verzekeraars meer tijd nodig hebben, is het VSZ als assuradeur wel gelukt om nu al een product te ontwikkelen. Een private oplossing die alles in huis heeft, van de verzekering tot aan de integrale uitvoering sociale zekerheid. Het product is ontwikkeld voor bedrijven met meer dan 50 medewer-

Verzekeren naar draagkracht van de onderneming. Niet meer en niet minder

kers die eigenrisicodragers zijn of worden voor de WGA-vast en WGA-flex. Bestaande conventionele oplossingen plaatsen volgens Bil niet de werkgever in het midden, terwijl juist hij degene is die loonwaarde kan creëren. “Daarin is de werkgever uniek. Als je een goed product wilt ontwikkelen, moet je dus de werkgever en zijn verantwoordelijkheid als uitgangspunt nemen. In Nederland is een werkgever gedurende 12 jaar financieel verantwoordelijk voor zijn zieke (ex-)werknemer. De mate waarin je als werkgever dit financiële risico kan nemen, moet op een evenwichtige manier gerelateerd zijn aan de draagkracht van de werkgever, te hoge risico's moeten worden verzekerd, maar niet alles zodat een werkgever zijn verantwoordelijkheid niet kan ontlopen. Een verantwoordelijkheid die erg belangrijk is om de risico's van verzuim en arbeidsongeschiktheid te minimaliseren. Een werkgever moet zijn risicomangement dan ook goed op orde hebben.”

Financiële prikkel

De juiste balans in het financiële risico dat de verzekeraar en de werkgever lopen, wordt bepaald door het risico dat de werkgever zelf draagt, wat onder andere afhankelijk is van de grootte van het bedrijf, het faillissementsrisico, de bedrijfscultuur, maar ook van de moraliteit van de ondernemer en de manier waarop het interne verzuimbeleid wordt nageleefd. Het nieuwe WGA-product van VSZ kent drie risicoschalen. Leo Bil: “Het grootbedrijf kan voor 100% eigenrisicodra-

ger worden en draagt daarvan bijvoorbeeld tussen de 10% en 25% van het risico over aan de verzekeraar. Bij het midden- en kleinbedrijf ligt dit percentage tussen de 25-75%. Door niet het volledige financiële risico over te dragen aan de verzekeraar ontstaat een financiële prikkel voor de werkgever. Dat is ook meteen de kern van de nieuwe propositie. Ons uitgangspunt is dat een werkgever alleen het risico dat hij niet kan dragen elders moet kunnen onderbrengen, niet meer en niet minder. Er moet een eigen risico blijven om een werkgever actief

betrokken te houden bij de re-integratie van zieke werknemers. Diverse onderzoeken laten zien dat dit de prestatie verhoogt.” Kleine bedrijven dragen wel het volledige risico over aan de verzekeraar, omdat zij dit risico eenvoudigweg niet zelf kunnen dragen. Sinds 1 januari 2013 gelden er wettelijke eisen ten aanzien van de kwaliteit van productontwikkelingsprocessen van financiële ondernemingen en de daaruit voortvloeiende producten, de zogenaamde PARP-norm (Product Approval and Review Process). De productontwikkelingsprocessen dienen ertoe te leiden dat producten op evenwichtige wijze rekening houden met de belangen van de klant. VSZ heeft het nieuwe product inmiddels laten toetsen volgens het door de toezichthouders ingestelde PARP.

Asschers brief

Een markt gaat zich volgens Bil pas bewegen als er wetgevende bewegingen zijn. Die beweging zien we volgens hem ook nu weer ontstaan naar aanleiding van de brief die minister Lodewijk Asscher van Sociale Zaken en Werkgelegenheid net voor het zomerreces naar de Tweede Kamer heeft gestuurd: “In dit geval verlichten zijn voorstellen de druk op de markt waardoor – bekeken vanuit het verzekeringsperspectief – de hele markt niet in duigen viel.” Asscher wil met een aanpassing in de bestaande wet- en regelgeving per 1 januari 2017 het evenwicht op de hybride WGA-markt weer in balans brengen. Volgens de minister is het evenwicht op de hybride

markt onder druk komen te staan als gevolg van het groter wordende verschil tussen publieke en private premies en door de verschillen in financieringssysteem.”

Beter vergelijkbaar

De wijzigingen in de bestaande wet- en regelgeving worden zodanig vormgegeven dat er voor werkgevers die nu bij het UWV verzekerd zijn, geen premiegevolgen zijn als zij uit het publieke bestel stappen en ze worden niet belast voor de WGA-staartlasten die ontstaan zijn ten tijde van hun publiek verzekerd zijn. Daarnaast wil de minister voor (middel)grote werkgevers die na een periode eigenrisicodragen terugkeren naar het UWV, een premie vragen die gebaseerd is op hun eigen historische WGA-instroom. Dat wil zeggen: de WGA-lasten die zijn ontstaan, zowel tijdens de publieke verzekering bij het UWV als ook tijdens het eigenrisicodragerschap, worden hun aangerekend. Voor terugtrekkers wordt de publieke premie volgens Asscher zo beter vergelijkbaar met de premiestelling bij private verzekeraars, waardoor niet iedereen massaal terugstapt in het publieke bestel.

De nieuwe wijze van premiestelling en afbakening van het eigenrisicodragerschap (zonder staartlasten) zal met ingang van 1 januari 2017 gelden voor alle werkgevers die na 1 juli 2015 terugkeren naar de publieke verzekering, respectievelijk eigenrisicodragers worden. De premieberekening van werkgevers die reeds op 1 juli of eerder publiek bij het UWV verzekerd waren, verandert niet.

Let op menselijke maat

In zijn brief ‘Verbetering hybride markt WGA’ schrijft Asscher: “Werkgevers lijken zich bij de keuze voor verzekering voor het WGA-risico met name te baseren op het korteretermijnvoordeel dat bij het UWV behaald kan worden. De wijze waarop schadelastbeheersing is vormgegeven, weegt niet of bijna niet mee in de keuze. Het feit dat werkgevers bij de overstap van het UWV naar private verzekeraars eventuele staartlasten zelf moeten financieren, kan een drempel opwerpen voor een overstap naar de private markt. Ik vind dit een ongewenste ontwikkeling.” Dat de minister maatregelen heeft genomen om de terugkeer in het publieke bestel financieel onaantrekkelijk te maken is positief, vindt Bil: “De oplossing die de minister heeft uitgewerkt voor de bedrijven die eigen risicodragers worden is echter op korte termijn jammer. Vanaf 2017 geldt de regel dat de al bestaande schade als staartlast bij het UWV achter blijft. De (financiële) prikkel voor de werkgever verdwijnt hiermee en daardoor zal hij niet meer betrokken zijn bij de re-integratie van deze (ex-)werknemers. Doel is uiteindelijk dat de werknemers op korte termijn weer de mogelijkheid krijgen om loonwaarde te creëren. Juist daar waar een werkgever een rol kan spelen bij terugkeer van mensen op de arbeidsmarkt, kan hij een belangrijke bijdrage leveren. Daarbij past betrokkenheid en dienstbaarheid en geen winstmaximalisatie. We moeten ervoor waken dat het onderliggende businessmodel het menselijke aspect niet uit het oog verliest. De pennenstreken die

de minister op papier heeft gezet, hebben aan de ene kant, op korte termijn, een impact op de toekomstige re-integratiemogelijkheden voor mensen die achterblijven in het publieke bestel. De zieke werknemer wordt door de plannen van Asscher dus aan zijn eigen lot overgelaten, tenzij er binnen het publieke bestel alsnog actief en effectief wordt ingezet op re-integratie. Aan de andere kant is door de maatregelen van Asscher de financiële verantwoordelijkheid van de werkgever op langere termijn beter geborgd waardoor er een grotere focus is op het re-integreren van uitgevallen medewerkers in het arbeidsproces en daarmee het creëren van loonwaarde. De nu door de minister aangekondigde maatregelen zullen daardoor op lange termijn positief uitwerken.”

80 miljard aan loonsom

Dat verzekeraars een jaar extra de tijd hebben gekregen om zich voor te bereiden op de samenvoeging van WGA-vast en WGA-flex, betekent niet dat de bestaande contracten ook een jaar langer doorlopen. Bil: “Vrijwel alle contracten die het eigenrisicodragerschap voor de WGA regelen lopen eind 2015 af. Iedereen heeft zich destijds immers gefocust op 1 januari 2016. In loonsom uitgedrukt komt er circa 80 miljard euro aan expirerende contracten vrij. Dat is een gigantische commerciële kans voor adviseurs.” Om de 150 bij VSZ aangesloten adviseurs daarbij te ondersteunen heeft VSZ eind augustus een serie workshops gehouden waarin de actuele ontwikkelingen binnen de sociale zekerheid is gepresenteerd. **IF**

In zijn brief ‘Verbetering hybride markt WGA’ schrijft Asscher: “Werkgevers lijken zich bij de keuze voor verzekering voor het WGA-risico met name te baseren op het korteretermijnvoordeel dat bij het UWV behaald kan worden. De wijze waarop schadelastbeheersing is vormgegeven, weegt niet of bijna niet mee in de keuze. Het feit dat werkgevers bij de overstap van het UWV naar private verzekeraars eventuele staartlasten zelf moeten financieren, kan een drempel opwerpen voor een overstap naar de private markt. Ik vind dit een ongewenste ontwikkeling.”